

මට සිංහල පුළුවන්!

"ඩොක්ටර් මට හොඳට සිංහල පුළුවන්" සත් මස් හැවරිදි ගැබිනි මව ඉතා පැහැදිලි සිංහලෙන් කියද්දීත් මම "හොඳයි" යන්න පමණක් කියා ඊළඟ ප්‍රශ්නය ඇසුවෙමි. එහෙත් එයද දුමිල බසිනි. එයට හේතුව බහුතරයක් දෙනා දුමිල බස පමණක් කතා කරද්දී සායනයේ අනෙක් මව්වරු අපි ඇයට විශේෂ සැලකිල්ලක් දක්වනවා සිතිය හැකි නිසාය.

"ඩොක්ටර් පුදුම නැද්ද මට සිංහල කතා කරන එක..... කඳවුරේදී මම ආම් එකට උදව් කළා. දෙමළ සිංහල දෙකම මට පුළුවන් නිසා මිනිසුන්ව ලියා පදිංචි කරද්දී, ඒ ඔරිස්වලදී"

"ඔව් ඒක නම් පුදුමයි. ඒක හොඳයි. අපිට සිංහලෙන් කතාකරන්න පුළුවන් වේවි." සියලු සායන පරීක්ෂා අවසන් වූ පසු ඇ පිටව ගියාය.

ඉන්පසු නැවත ඇ මුණ ගැසෙන්නේ දරුවා ලැබීමට රෝහල්ගත වූ පසුවය.

"ඩොක්ටර් මතකද මාව" ඇය සිනා මුසු මුහුණින් ප්‍රශ්න කරයි.

"මොකද අමතක? හොඳින් හේද?" මා අසද්දී සුරූපී ඇයගේ මුහුණ තවත් විකසිත විය.

ඇතුළත් වීමේදී පිරවිය යුතු ඇඳ ඉහපත් සටහන් සියල්ල පුරවා, පරීක්ෂා කර අවසානයේ ඇයට ඇඳක් ලබා දුනිමු. ඉන්පසු රාත්‍රී සායනය වටය අවසානයේ අප විශේෂඥ වෛද්‍යවරයා නික්ම ගිය පසු ඇ නැවත අප මේසය අසල පැමිණියාය.

"ඩොක්ටර් මේ.... මම ඩොක්ටර්ට පෙන් වන්න ගෙනාවා...." ඇය මා වෙත පැමිණ ඇය අතේ තිබුණු කඩදාසි උරයකින් යමක් එළියට අදිමින් පැවසුවාය.

"මගේ ගොටේ" ඇය එය තුළින් ගත් ඇල්බයක් මට දික් කළාය.

"මගේ කතාව ඩොක්ටර්ට කියන්න මිනේ" ඇය අසල තිබුණු ප්ලාස්ටික් පුටුව මාවෙතට ඇඳ ගත්තාය.

පැහැදිලි සිංහල කතා කරන ඇ මා අසලට විත් ඇගේ කතාව බෙදාගන්නට හදයි.

"මේ මගේ ලොකු බඩා. මේ එයාගේ ඉපදුණු කාලේ ගත්තු ගොටේ. මගේ ගම මෙහේ. ඒ කාලේ මෙහේ නිදහස් නෑ. මේ මගේ කලින් මහත්තයා. එයා දැන් නැහැ. එයා තුස්තවාදී සංවිධානට බැඳිලා තිටියේ. එයා මැරුණු

බවක් තමයි දැන ගත්තේ." ඇය ගොටේවල සිටින ඇය එකිනෙකා පෙන්ව පෙන්වමින් පවසයි.

"අපි පුදුම දුකක් වින්දේ... එයා නැති වුණාට පස්සේ මමයි පුතයි අනාථ වුණා. අන්තිම යුද්දෙන් පස්සේ අපි හිරියේ කඳවුරේ. මට සිංහල පුළුවන් මට ඉගෙන ගත්තේ කොළඹ. මට ලියන්නත් පුළුවන්. ඒ නිසා මාව කඳවුරේ ඔරිස් එකේ වැඩට ගත්තා." ඇයගේ දක්ෂකම් ගැන ඇය පවසයි. ඇය ඔරිස් වැඩ යනුවෙන් සඳහන් කරන්නේ, ලියපදිංචි කිරීම්, ගණනය කිරීම් විය යුතුය.

"කඳවුරේදී මගේ දැන් හස්බන්ඩ් හම්බවුණේ. එයා ආම් එකේ. එයා හරිම හොඳයි." ඇය පවසද්දී සිතුවිලි ගණනාවක් මගේ හිත තුළ සක්මන් කරන්නට විය.

පළමු දරුවාගේ තාත්තා තුස්තවාදියෙකි. දෙවන දරුවාගේ තාත්තා සොල්දාදුවෙකි. දරුවා ලැබුණු පසු ඇය පිටවී ගියේ, මේ කතාව මෙලස ලියන්නටද කියා ඇසූ මට "අනේ ලියන්න" යැයි පවසමිනි.

හදිසියේම ඇය නැවත මුණ ගැසුණේ රෝහල් කැන්ටිමේදියා. මා දැක මසක් පමණ වූ දරුවාද රැගෙන තවත් අවුරුදු 5ක පමණ දරුවෙක් අතින් අල්ලාගෙන කඩිනමින් මා අසලට ආවාය.

"මේ ඉන්නේ ලොකු පුතා.... මේ බඩාට මාසයක්..... දැන් ක්ලිනික් ආවා" සිනහා මුහුණින් පැවසුවාය. එහෙ මෙහෙ දුවන ඇගේ පළමු දරුවා හුරුබුහුටිය.

බිස්කට් වොකලට් රැසක් ගෙන ඔහුට දුන්විට ඒ කුඩා මුහුණ ආලෝකමත් විය.

"තැන්කු" ඔහු පැවසුවේය.

"මට ඉගැන්වුවේ බඩාට ඉංග්‍රීසිය සිංහලයි" ඇය පැවසුවාය.

"මහත්තයා ඇවිත් ගියා. එයා වැඩ කොළඹ. එන මාසයේ අපිව එක්ක යන්න එනවා කීවා. ඒත් මෙහෙ ඉඩම් අපරාදේ" ඇය මා දෙස බලාගෙන කියවයි.

"ආයේ ආවම ඩොක්ටර් බලන්න එන්නම්" ඇය එසේ කියා පිටව ගියාය. නමුත් ඉන් පසු කිසි දිනක මට ඇය හමු නොවීය. ඇය කීවාක් මෙන් කොළඹ යන්නටත් ඇති, එහෙම නැත්නම් මෙහිම ඉන්නවත් ඇති. එත් මම හිතුවේ එහි සුබවාදී අවසානය ගැනයි. එහෙම හිතද්දී යුද්ධයේ අතුරු කතාන්දර හැම විටම දුක්බර නොවේ යැයි මට සිතේ.

20 වන පිටුවේ

බැහැර කළ යුතුයි. ඒක දුර්වලය මට වැඩක් වෙනවා නම් දැනුත් අනාගතයේදීත් දෙවැන්නෙකුට වැඩක් වෙනවා නම් දැනුත් අනාගතයේදීත්, ඒකෙන් ඒ වැඩය කරන්න ගිහිල්ලා එක පාර්ශවයකට වත් අහිතක් සිද්ධ වෙන්නේ නැත්නම් එය ඇසුරු කළ යුතුයි. අස්සාස කළ යුතුයි. ඒක සුවර්තය. ඔන්න ඔය මූලික මූල ධර්මය කාලාමයන්ට පෙන්වුවා. ඊළඟට උන් වහන්සේ දුර්වලයන්ගේ මූලය ලෝභ, ද්වේශ, මෝහ, ලෙසත් සුවර්තයේ මූලය අරෝහය, අද්වේශය, අමෝහය ලෙසත් පැහැදිලි කළා. ඕක තමයි උරගල මොන ධර්මය ආවත් ඔය උරගලේ උරවිච්චි කරල බලන්න. ඕක තමයි පළමුවෙනි සාධකය. එකකම් කවුරු කීව්වත් තමන්ගේ කුල ගෝත්‍රයෙන් පැවත එන මතයි කියලා කීව්වත්, යම්කිසි ප්‍රසිද්ධ කෙනෙක් දේශනා කරයි කියලා කීව්වත්, ශාස්තෘ වරයාම ඇවිල්ලා කීවා කීව්වත්, පිටක පොතක තියෙනවා කියලා කීව්වත් තමන්ගේ තර්කයට ගෝචරයි කියලා කීව්වත්, තමන්ගේ මතයට අනුකූලයි කියලා ගත්තත් ඒ එකකින් වත් පිළිග න්න හේතුවක් නොයාගන්න බැහැ පිළිගත යුත්තේ උරගලා බලලයි. ඕකට තමයි ඥාණ සම්පයුක්තව බලනවා කියලා කියන්නේ.

උරගලා බලන්න ඕන, අවැඩක් කොහේ හරි සිද්ධි වෙනවා නම් එතන මොකක් හරි කොස්සක් තියෙනවා ඒක බුද්ධි භාෂිතය වෙන්න බැහැ. බුදුපියාණන් වහන්සේලා කිසිම දවසක කිසිම සත්ත්වයෙකුට අවැඩක් වෙන දෙයක් දේශනා කරන්නේ නැහැ. ඒක තමයි පළමු සාධකය අපි තේරුම් ගන්න ඕන, මේ ධර්මය වටහා ගන්න. බුදුනාමුදුරුවෝ අස්සාස හතර කියලා කාලාමයන්ට කීව්වේ ඔන්න ඔය ටික. එතකොට ඔන්න ඕක තමයි අපි පාවිච්චි කරන්නේ අර මහා ධර්මස්කන්ධය හරියටම බුදුනාමුදුරුවෝ කියපු එක ලිහා ගන්න.

භය පහක් වෙර පහක් දුරු වීම. (ත්‍රිකෝටි පාර්ශුද්ධි ශිලය)

එක සාධකයක් ඔය. ඕක සම්පූර්ණ කළා නම් යම්කිසි කෙනෙක් කාලාම සුත්‍රයේම තියෙනවා ඊළඟ පියවර මොකක්ද ? එහෙම තමන්ටත් අනුන්ටත් හිංසාවක්, කරදරයක් නොවෙන ආකාරයෙන්, තමන්ටත් අනුන්ටත් වැඩදයක වන ආකාරයෙන් යමෙක් ක්‍රියාව ඇසුරු කරගන්නවා නම් අන්ත වියා නිකම්ම භය පහක්, වෙර පහක් දුරු කළ පුද්ගලයා වෙනවා.

එයා අතින් කවදවත් ප්‍රාණඝාතයක් වත්, ප්‍රාණඝාතයට අනුබල දෙන්නාවූ මොනම ක්‍රියාවක් වත්, ප්‍රාණඝාතය අනුමත කිරීමේ වචනයක් වත් සිද්ධි වෙන්න බැහැ. ඒ වගේම තමයි අදත්තාදනයත්. ත්‍රිකෝටි පාර්ශුද්ධියෙන් තමන් කරන්නේත් නැහැ. අනුන් ලවා කරන්නේත් නැහැ. ඒක අනුමත කරන වචනයක් වත් පිට කරන්නේත් නැහැ. කාම මිත්‍යාවාරයත් එහෙමමයි. මුසාවත් මත් බවත් එහෙමමයි. ඔන්න ඔය විදියට තුන් කොනෙන් පිරිසිදු වෙච්චි සීලයක් නිකම්ම පිහිටනවා ප්‍රඥාවෙන් උරගලා බලලා. දැන් තමන්ගේ උරගල ඕක, ඔන්න ඔතෙන්ට පත් වුණා නම් යම්කිසි කෙනෙක් එයා භය පහක්, වෙර පහක් දුරු කළ එක්කෙනා. ඒ කීව්වේ මෙහි කරන්න පටන් ගත්ත එකකෙනා. ඒකෙන් විතරයි අන් සතුන්ට හිංසාවක් නො වෙන්නේ. අන් සතුන්ට මොනම ආකාරයේ හිංසාවක් වෙනවාද කියලා හොයලා බල බල එයා ඒක ඉවත් කරනවා ඕක ආරම්භය.

ඔය ආරම්භය විතරක් නෙමෙයි මෙහිදී කියන්නේ ඕක හුඟක් දුර ගෙනියන්න ඕනි. නමුත් ඔන්න පටන් ගත්ත තැන. ප්‍රඥාවෙන් පටන් ගත්තේ. දැක්කා උරගලා බලනවා මේක මෙහෙමද ? මට වෙනවා නම් මම ඒකට කැමති වෙයිද? නැහැ එහෙනම් ඒක කරන්න හොඳ නැහැ. ඔන්න ඔය ටික තමයි කාලාම සුත්‍රයෙන් තේරුම් ගන්නේ.

අනිල්කාගේ කෘතිය

